

βούρλιнос επίθ. άμάρτ. βρούλ-λινος Κάμπ. βρούλ-λινος Κῶς βρουλλινός Ίκαρ.

Έκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινος.

Ὁ ἐκ βούρλων κατασκευασθεὶς Κάμπ.: Σειροκουτάλα βρούλ-λινη (σειροκουτάλα=μεγάλη τρυπητή κουτάλα, μὲ τὴν ὁποίαν σουρώνουν ὠρισμένα εἶδη φαγητῶν). || Ἄσμ.

Μὲ σπαθιά τσαὶ μὲ κοντάρια | τσαὶ μὲ βρούλ-λίνα ὀξάρια

βουρλισιά ἡ, βουρλισία Ζάκ.—ΓΞενοπ. Κακὸς Δρόμ. 42 καὶ Κόσμος 22 βουρλισιὰ Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. κ. ἄ.—ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 203—Λεξ. Βλαστ. 399 Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. βουρλίζω.

1) Ψυχικὴ ὑπερδιέγερσις, παραφορά, ἔξαψις, μανία Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ.—ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν. Δημητρ.: Μὰ βουρλισιὰ τὸν ἔπιακε Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) "Ὅταν ἐμπῆκε 'ς τοὺς δεκαῆξι χρόνους, αὐτὴ ἡ βουρλισία τῇ ἐμπῆκε... γύρους ἔκανε ἐδῶ κ' ἐκεῖ (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Βουρλισία μου! (ἐπιφώνημα στοργῆς, τρυφερότητος) αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ ζωντανὴ 'ς τὰ μάτια τοὺς | θωρεῖς τὴ βουρλισιά τοὺς ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: 2) Μωρία, ἀνοησία Ζάκ. Κέρκ.—ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν. Ἐκαμε μὰ βουρλισία Ζάκ. Οἱ βουρλισιὰς ποῦ εἶχε κάμει 'ς τὴ ζωὴ του! Κέρκ. Μὰ θὰ κάμης μία βουρλισία καὶ θὰ τὸ μετανοήσης ΓΞενοπ. Κόσμος ἔνθ. ἄν. Ἀνίσως κάμης τέτοια βουρλισία, νὰν τὸ ξέρης, ἐγὼ τὴ ζωὴ μου δὲν τὴ θέλω ἄλλο ΓΞενοπ. Κακὸς Δρόμ. ἔνθ. ἄν.

βούρλισμα τό, Πελοπν. (Λάστ.)—Λεξ. Αἰν. Περίδ. Βλαστ. 399 Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βρούλ-λισμαν Κύπρ.

Έκ τοῦ ρ. βουρλίζω.

1) Κτένισμα, πλέξιμον τῆς κόμης Κύπρ.: Τὸ βρούλ-λισμαν τῆς δεῖνα 'ἐν ἔν' καλόν. 2) Ψυχικὴ ταραχὴ Λεξ. Αἰν. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. 3) Μεγάλῃ στενοχωρία Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. βουρλισμάρα. 4) Ἐκστασις φρενῶν, μανία, τρέλλα Λεξ. Περίδ. Βλαστ. ἔνθ. ἄν. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. Συνών. βούρλα 1, βουρλισμός.

5) Θανατηφόρος νόσος διστομίτις γεννωμένη εἰς τὸ ἦπαρ τῶν χορτοφάγων ζῴων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν καὶ χοίρων, ὅταν ταῦτα τρώγουν φυτὰ βατράχια ἄγν. τόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούρλα 2. 6) Τὸ ἔντομον μηλολόνθη Πελοπν. Συνών. βαβούλα (1) 1, βίζβιζας, βουρλο-μάννα, βοῦρλος Α 2, χρυσοβάβουλας, χρυσόμυγα.

βουρλισμάρα ἡ, (Ἐθν. Ἀγωγ. 2, 156.)

Έκ τοῦ οὐσ. βούρλισμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, περὶ ἧς ἰδ. -άρος.

Βούρλισμα 3, ὃ ἰδ.: Ἄσμ.

Τήρα μὴν κάνης ξάμνηο, τήρα μὴν κάνης χρόνο, γιὰτὶ τὸ ξάμνηο εἶν' πολὺ κὶ ὁ χρόνος βουρλισμάρα.

βουρλισμός ὁ, Κεφαλλ.

Έκ τοῦ ρ. βουρλίζω.

Βούρλισμα 4: Φρ. Εἶναι βουρλισμός! (ἐπὶ ὠραίου, θαυμασίου προσώπου ἢ πράγματος, ὅπερ δηλαδὴ δύναται νὰ προξενήσῃ τρέλλαν, συνών. φράσ. εἶναι τρέλλα).

βουρλίτης ὁ, Κρήτ.—Λεξ. Βλαστ. 460 καὶ 464.

Έκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

1) Ὑδροχαρὲς φυτὸν ὅμοιον πρὸς βοῦρλον Κρήτ. 2) Εἶδος κρίνου Λεξ. Βλαστ. ἔνθ. ἄν.

βουρλίτικος επίθ. Ἰων. (Κρήν.) βρουλλίτικος Χίος.

Έκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος. Τὸ βρουλίτικος καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ βοῦρλα, ἰδίως ἐπὶ σχοινίου ἔνθ' ἄν. Συνών. βουρλένιος. 2) Ὁ κατεσκευασμένος μὲ τὴν βοήθειαν βοῦρλου, ἐπὶ μακαρονίων πρὸς κατασκευὴν τῶν ὁποίων τίθεται ἐπὶ ζύμης βοῦρλον καὶ περιστρέφεται, ὥστε νὰ τυλιχθῇ πέριξ αὐτοῦ ζύμη, εἴτα δὲ ἀφαιρεῖται τὸ βοῦρλον καὶ ἡ ζύμη λαμβάνει σχῆμα σωληνοειδὲς Ἰων. (Κρήν.)

βουρλιώτικος επίθ. άμάρτ. βουρλιώτ'κο τό, Σκῦρ.

Έκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βουρλά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιώτικος.

Οὐδ. βουρλιώτ'κο οὐσ., εἶδος σταφυλῆς. Συνών. ροζακί.

βοῦρλο τό, βρουλλον Κάμπ. Σύμ.—Λεξ. Μπριγκ. βρουλλο πολλαχ. βρουλ-λο Κάμπ. βρουλ-λάο Ρόδ. βρούδιο Καππ. βρουλῆφο Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτιάν. Τσολλιν.) βρουλῆφον Καλαβρ. βοῦρλο κοιν. βοῦρλον βόρ. ἰδιώμ. βούρελο Πελοπν. (Σουδεν.) βόρελο Πελοπν. (Τρίκκ.) βουρλό Ἡπ. β'λό Πάρ. (Λεῦκ.) βόρλο Πελοπν. (Τρίκκ.) βρέλλο Πελοπν. (Μάν.) οβοῦρλο Εὐβ. (Ὁρ.) βούρλο Κορσ. βοῦρλος ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) βρουλ-λος Κύπρ. βρουλ-λδος Ρόδ. φρουλ-λος Κύπρ.

Έκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βρουλλον, ὃ παρὰ τὸ ἀρχ. βρούλλον.

1) Τὰ διάφορα εἶδη τοῦ φυτικοῦ γένους βρούλλου (juncus) τῆς τάξεως τῶν βρουλλωδῶν (juncaceae) καὶ ἰδίως βρουλλον τὸ ὀξύφυλλον (juncus acutus) καὶ βρουλλον τὸ παράλιον (juncus maritimus), οἱ τῶν ἀρχαίων σχοῖνοι καὶ ὀξύσχοινοι καὶ ὀλόσχοινοι, φυτὰ ὅλα ὁμοιόσχημα πρὸς ἄλληλα κοιν.: Παροιμ. φρ. Βοῦρλο μὲ βοῦρλο (ὅτι πρέπει ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ γενικώτερον ὅτι ὁ καθεὶς πρέπει νὰ ἀναζητῇ τὸν ὁμοῖόν του) Ἡπ. Βοῦρλο μὲ βοῦρλο, σπάρτο μὲ σπάρτο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. || Παροιμ. Σ' τὰ βοῦρλα πάει ἡ ξυλόκοττα κ' ἡ πέρδικα 'ς τὴ βρύσι (ὅτι ἕκαστος κατὰ τὰς συνηθείας του) Λεξ. Δημητρ.

2) Εἶδη φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κυπειρωδῶν (cyperaceae), κύπειρος ὁ ὄρφνινος (cyperus badius) καὶ ὀλόσχοινος ὁ κοινός (oloschoenus vulgaris) κοιν. β) Τὸ κλωνίον τῶν ἀνωτέρω φυτῶν καὶ ἰδίως τοῦ 1, κυλινδρικόν, εὐλύγιστον καὶ ἀνθεκτικόν πρὸς ἔργον πλεκτικόν, οἷον σπυρίδα, ψιάθον, τάλαρον κττ. κοιν.: Παροιμ. Βοῦρλο μὲ δῶνεις, ψάθα σοῦ πλέκω (ἀναλόγως τῶν παρεχομένων μέσων ἐκτελῶ τὸ ἔργον) Νάξ. Βοῦρλα μ' δῖς, καλάθια σ' πλέκου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. γ) Ὁρμαθὸς ἰχθύων διαπερασθέντων εἰς βοῦρλον ἢ σπάγγον σύνηθ.: Ἐνα βοῦρλο μαρδοῦνια - ψάγια κττ. 3) Πλόκαμος Ἡπ. Κύπρ.: Κάνω βοῦρλο τὰ μαλλιά μου Ἡπ. Τούτη ἡ κωπέλλα ἔδει μακρὸν βοῦρλον Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουρλίδα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βρουλλο Ἀνδρ. τοῦ Βρούλ-λου Κάμπ. Βοῦρλο Μύκ. Πελοπν. (Γορτυν.) Σκῦρ. Βρουλλὰ τά, Πελοπν. (Γορτυν. Γύθ.) Βοῦρλα Εὐβ. Μακεδ. Μήλ. Πειρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Καμμένα Βοῦρλα Στερελλ. (Λοκρ.) [*]

βουρλόβουνο τό, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἄ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός καὶ τοῦ οὐσ. βουρλό.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν τῷ καθαρογλωσσ.: Ὁ παππᾶς μας ὁ βουρλόπαππας πῆρε τὸν βουρλόμπαλτα καὶ πῆγε ἔς τὸ βουρλόβουννο γὰ κόψη βουρλοπάλουκα, γὰ φράξη τὸ βουρλομπαξέ, γὰ μὴ πᾶν οἱ βουρλοπετεινοὶ γὰ φάν τὰ βουρλομάρουλα.

βουρλόδεμα τό, Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.) Πελοπ. (Ὁλυμπ.) βρουλ-λόδημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρλοδένω.

1) Τὸ δέσιμον διὰ βούρλων Πελοπ. (Ὁλυμπ.) 2) Τὸ δέσιμον διὰ σχοινίου Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.): Πῆγα καὶ τῇ ἔβαλα τῇ περγουλεᾷ μου σωρὸ βουρλοδέματα Κερ. Ἐπειτα ἀπὸ τὰ Νικολοβάρβαρα, ποῦ λέγε, καὶ κεῖθες εἶναι ὁ κάθαρος καὶ τὸ βουρλόδεμα, γὰ ποῦμε δένουμε τσοὶ βέρ-γες τοῦ κλημάτωνε Ζάκ. 3) Τὸ δέσιμον τῶν πλοκάμων τῶν γυναικῶν Κύπρ.

βουρλοδένω Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.) Πελοπ. (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τοῦ ρ. δένω.

1) Δένω μὲ βοῦρλα Πελοπ. (Πυλ.): Ἄσμ.

Καλύβι παλαιοκάλυβο μὲ ράπν σκεπασμένο μὲ ράπν καὶ μὲ κύπερι σφιχτὰ βουρλοδεμένο.

2) Δένω διὰ σχοινίου Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.): Πᾶω γὰ βουρ-λοδέσω τῇ δεργουλάδα Κερ.

βουρλοδέρνομαι Ἡπ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. βουρλίζω καὶ δέρνομαι, δι' ὃ ἰδ. δέρνω.

Εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην στενοχωρίαν.

βουρλοζωσμένος ἐπίθ. ἁμάρτ. βουρλοζωμένος Εὐβ. (Ξηροχώρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τοῦ ζωσμένος μετοχ. τοῦ ρ. ζώνω.

Ὁ ζωσμένος διὰ βούρλου ἀντὶ ζώνης ἔνεκα πενίας, ὁ πτωχός: Ὡς τῇ μὲν μερῇ τοῦ χωροῦ κατοικοῦσαν οἱ ἀρ-χόντοι καὶ ἔς τὴν ἄλλη οἱ βουρλοζωμένοι.

βουρλοκάλικο τό, Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ καλίκι.

Εἶδος γυναικείας παντόφλας.

βουρλοκόπος ὁ, ἁμάρτ. βουρλουκόπους Λήμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κόπος. Μικρὸν δρέπανον, διὰ τοῦ ὁποίου κόπτονται τὰ βοῦρλα.

βουρλόκοττα ἡ, ἁμάρτ. βουρλουκόττα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. κόττα.

Ἡ τρελλὴ κόττα: Σὰν βουρλουκόττα τρέξ.

βουρλομάννα ἡ, Πελοπ.—ΠΓ'ενναδ. Γεωργ. Γλωσσ. 7—Λεξ. Βλαστ. 437.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλος καὶ μάννα.

Τὸ ἔντομον χρυσοκάνθαρος, μηλολόνθη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούρλισμα 6.

βουρλομάρουλο τό, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. μαρούλι.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλόμπαλτας ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. μπαλτάς.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλομπαξές ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. μπαξές.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλοπάλουκο τό, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. παλούκι.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλόπαππας ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. παππᾶς.

Παππᾶς τρελλός, ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλοπετεινός ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. πετεινός.

Πετεινός τρελλός, ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλοπόταμος ὁ, Ἀττικ. Κέως.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ ποταμός.

Ποταμός τοῦ ὁποίου αἱ ὄχθαι εἶναι κατάφυτοι ἀπὸ βοῦρλα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ἐνθ. ἄν. καὶ Λεξ. Βλαστ. 377.

βοῦρλος ὁ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. κ. ἁ.)

βοῦρλους Θεσσ. Μακεδ. σβοῦρλος Πελοπ. (Ὁλυμπ.) βουρλός Ἡπ. Μακεδ. κ. ἁ.—Λεξ. Βλαστ. 399.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρλίζω. Ὁ τύπ. σβοῦρλος καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τονισμός τοῦ ἐπιθ. βουρλός κατὰ τὸ μουρλός, τρελλός κττ.

A) Οὐσ. 1) Ἡ ζάλη, ἡ τρέλλα τῶν προβάτων Ἡπ.

Μακεδ. 2) Τὸ ἔντομον χρυσοκάνθαρος, χρυσόμυγα Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. Ὁλυμπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούρλισμα 6.

B) Ἐπιθετικ. 1) Ἐπὶ χορτοφάγων ζώων, ἰδίᾳ προ-

βάτων, ὁ πάσχων ἀπὸ τὴν νόσον βούρλαν ὑπολαμβανομέ-νην ὡς μανίαν Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ.: Πρόβατον βοῦρλου Θεσσ. Μακεδ.: Ἀρνὶ βουρλό Ἡπ. 2) Ἀνόητος, μωρός, τρελλός ἐπίθ. Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ.—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ. ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Βοῦρλος Ἰων. (Κρήν.)

βουρλόσπορος ὁ, ἁμάρτ. βρουλλόσπορος Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ σπόρος.

Εἶδος λεπτοῦ κέγχρου χρησίμου ὡς τροφῆς τῶν ὀρ-νίθων.

βουρλούδι τό, ἁμάρτ. βρουλ-λούδιν Κύπρ. βρολ-

λούδιν Κύπρ. βρουλ-λούιν Κύπρ. φρουλ-λούδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Πλόκαμος τῆς κόμης: Ἄσμ.

Τὸ ἔναν ψαλ-λίδιν ἀρκυρὸν εὐρέθην του ἔς τὸν κόρπον τὸ ἔκοπεν τὸ βρουλ-λούιν της ποὺ τὸν χρυσὸν τὸν φλόκ-κον

βουρλόφτας ὁ, ἁμάρτ. βρουλ-λόφτας Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ ἀφτί.

Ὁ ἔχων ὦτα μακρὰ μὲ κλίσιν πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τράγου.

